

Zpravodaj Římskokatolické farnosti Mníšek pod Brdy

www.deti.vira.cz

UVNITŘ NAJDETE:

- ☐ Podzimní duchovní úvaha Vzpomínání a zapomínání
- ☐ Zářijová pouť do Říma
- ☐ Příloha pro děti

Vzpomínání a zapomínání

V posledních dnech jsme vícekrát zaslechli hlasitý povzdech, že jakožto národ zapomínáme na nedávno minulou dobu, na její totalitní charakter a vystavujeme se tím nebezpečí jejího návratu. Také zazněly výtky, že neznáme historii a nejsme ochotni se jí nechat poučit.

K tomu jistě není co dodat, většina z nás se k podobnému povzdechu ochotně přidá. Vždyť tak to bylo téměř vždy, co je lidstvo lidstvem. I v bibli najdeme mnoho textů, v kterých je podobná stížnost: „Lid páchal to, co bylo v Hospodinových očích zlé a tak se uvedl do zkázy. Nedali se přesvědčit voláním proroků, které jim Hospodin posílal, ale pokračovali ve zlém“... Tak se dělo až do doby, kdy Hospodin zasáhl, protože má lidi rád, a zjednal různými způsoby nápravu. Ale proč to muselo dojít až tak daleko? Zapomínání je mnohdy milosrdné, ale na určité skutečnosti bychom zapomenat neměli.

V době dušičkové se nám v myslí vybavují především životy zemřelých. Vzpomínáme na společně prožité chvíle, na dobré i horší stránky jejich života. Mnohdy až po dlouhé době chápeme důvody a smysl jejich jednání. Co pro nás na-shromáždili za poklady? Neshromažďovali zbytečnosti, které čas po-hltl, rez a mol sežraly? Vše se postupně protříbilo a před naším zrakem by měly zazářit skutečnosti, opravdové hodnoty, na které zapomenout nesmíme.

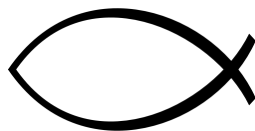
Rád bych pomohl s návodem k rozlišování hodnot: Co v životě našich předků sloužilo k větší cti a slávě Boží, na to nezapomeňme. Co se

s tímto cílem míjelo, na to lze bez výčitky zapomenout. K větší slávě Boží slouží především dodržování Božích přikázání, z nichž na prvním místě stojí povinnost milovat Boha a bližního jako sám sebe. Představili nám naši předkové praktický život, který se řídí těmito požadavky? Pokud ano, tak je následujme. Pokud ne, pak se poučme z jejich chyb a nepředávejme je další generaci. Nemůžeme se beztrestně vymanit z úkolu, který nám sám Nejvyšší uložil.

Zapomínání je mnohdy milosrdné, ale nesmíme zapomínat na dar svátosti křtu, který z nás učinil křesťany a uložil povinnost křesťanský život rozvíjet především v síle Ducha svatého, v síle modlitby a praktického svátostného života.

Též bychom neměli zapomenout na svou příslušnost k farnosti. Na to, že společně vytváříme křesťanské prostředí k prospěchu celého města a obcí. Každý nechť v rámci svých profesních schopností dbá o dobrý stav svěřeného majetku, zvláště kostelů. Mnoho hezkého a kvalitního máme díky dobrodincům z doby dávné i nedávné. Jistě jsme za to vděční, avšak zavazuje nás to, abychom se pečlivě starali o dědictví otců a přidali k tomu svůj podíl. Pokud někdo z nás zapomene, ať se nezlobí na toho, kdo si vzpomněl, činí a vybízí ke spolupráci.

S přáním Božího požehnání P. Jan

- **Setkání dospělých** na faře v Mníšku p. B. každé úterý od 19,00 hod. Na program je četba a rozjímání Písma svatého (nyní konkrétně evangelium podle Jana) i beseda o aktuálních událostech v církvi.

- **Společná modlitba růžence** ve středu od 18,00 hod. – většinou v Mateřském centru.

- Poslední středy v měsíci od 18,30 hod. **úklid kostela** v Mníšku pod Brdy. Prosíme dobrovolníky o pomoc.

- Každý čtvrtek po mši svaté v Mníšku pod Brdy střídavě **modlitby za farnost a modlitby matek**.

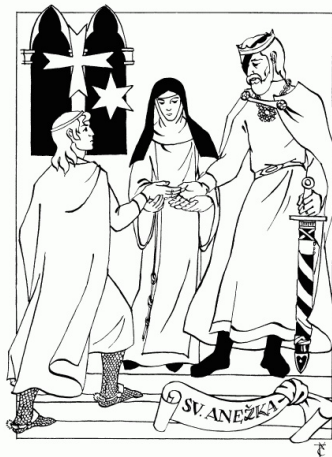
- Každý pátek po mši svaté v Mníšku p. B. **adorace před vystavenou Nejsvětější Svátostí** ukončená svátostným požehnáním v 19,00 hod.

- Druhé soboty v měsíci konáme **pobožnost křížové cesty na Skalce** od 14,00 hod.

- **Modlitby v duchu Taizé** v kapli na Malé Svaté Hoře většinou poslední sobotu v měsíci od 20 hod..

- V Trnové bude mše sv. výjimečně už 17. listopadu od 14,30 hod.

- **Mše svatá zaměřená zvláště na děti** bude v neděli 25. listopadu od 14,30 hod. v kostele v Kytíně.

Dne 13.11. slavíme Památku sv. Anežky České.

Pravidelné bohoslužby ve farnosti

Pondělí	10.00 hod.	Kytín - domov seniorů, (1x za měsíc, třetí pondělí v měsíci)
	18.00 hod.	Mníšek p. Brdy - kostel sv. Václava
Úterý	10.00 hod.	Mníšek p. Brdy - domov seniorů, (1x za měsíc, první úterý v měsíci)
	15.00 hod.	Pleš - sanatorium, (1x za měsíc, druhé úterý v měsíci)
Středa		modlitba růžence podle domluvy
Čtvrtek	18.00 hod.	Mníšek p. Brdy - kostel sv. Václava
Pátek	18.00 hod.	Mníšek p. Brdy - kostel sv. Václava
Sobota	14.30 hod.	Čisovice - kaple Panny Marie, (1x za měsíc, první sobota v měsíci)
	14.30 hod.	Trnová - kostel Sv. Ducha, (1x za měsíc, poslední sobota v měsíci)
	14.00 hod.	Skalka - pobožnost křížové cesty, (1x za měsíc, druhá sobota v měsíci)
Neděle	8.30 hod.	Mníšek p. Brdy - kostel sv. Václava
	10.30 hod.	Líšnice - kostel Všem svatých
	14.30 hod.	Kytín - kostel Nanebevzetí Panny Marie

S bázním a chvěním konám nepatrné

V nastávajícím čase mlh a plískanic nás může zahrát leccos: teplo rodinného krbu, horký čaj, ale i vzpomínky na vydařené letní cesty. Zvláště poutě patří mezi zážitky, které dokážou zahrát nadlouho. V sychravém podzimním čase jsme proto požádali o rozhovor Radku Šafářovou, která zavzpomínala na zářijovou návštěvu Říma.

Člověk se vydá na cestu buď díky lákavému a zajímavému místu, nebo kvůli duchovnímu zážitku, který očekává. Jak tomu bylo u tebe?

Jela jsem do Itálie na mezinárodní kongres karmelitánských terciářů, který se koná jednou za šest let v Sassone poblíž Říma. Součástí programu kongresu byla audience u Svatého otce. Jako nezasloužený bonus jsem pak dostala víkendové putování po Římě. Doprovázely mě dvě z mých sešter terciárek, Vladka a Martina. Obě v Římě studovaly, město proto dobře znají a mají hluboký vztah k mnoha místům, ke kterým mě vedly. Neměla jsem žádná zvláštní očekávání, jen touhu po setkání - a dostala jsem čas, kde každý detail měl své místo, svoji souvislost, svůj smysl.

Není ale návštěva Říma a Vatikánu spíš krásným výletem za historií? Přece jen se jedná o turisticky rušná místa, kde je těžké se soustředit, navíc zajímavých míst je tolik...

Historie místa, jeho krása a bohatství je jistě jedním z rozměrů každé návštěvy. Moje pozornost ale byla upřena jinam, na ticho v mém srdci. Navíc byl víkend, už po hlavní sezóně. Byl to až neuvěřitelně klidný čas, šla jsem si svojí cestou, svým tempem. Po středeční audienci jsme měly čas na prohlídku Svatopetrského chrámu,

nikdy dřív jsem tam nebyla. Vstoupily jsme do těch monumentálních prostor, jenom jsem se nadechla...

Ven jsme vyšly kolem bočních oltářů, objal mě hrob bl. Jana Pavla II., člověka tak blízkého mému srdci, v kapli sv. Šebestiána. Následovala prohlídka adorační kaple, kde jsem strávila celý čas určený pro prohlídku chrámu, nebylo mi nic dražšího mezi všemi těmi skvosty - a že to skvoty jsou! „Ta malá bílá Hostie...“. Nezůstalo mi v paměti nic, jen celkový otisk místa, takhle já prohlížím památky, zkus se mě zeptat, kde všude jsem byla! Asi tam budu muset znovu....

Přesto, určitě ti nějaká místa utkvěla v paměti víc...

Sancta Maria in Traspontina, kostel zasvěcený Panně Marii Karmelské, ve kterém jsme měli odpoledne po audienci mši svatou, také kaple s pamětní tabulí bl. Tita Brandsmy, karmelitána, jednoho z mučedníků „moderní doby“, který stejně jako sv. Terezie Benedikta od Kříže (Edita Steinová) zahynul v koncentračním táboře (oba jsou moji důvěrní přátelé).

Z víkendového putování si kromě velkých „papežských“ bazilik vybavím ještě kostel sv. Praxedy, křesťanské prvomučednice, která (podobně jako Tobiáš) přinášela těla svých zabitých spolubratří k pohřbení. Také kostel sv. Silvestra a sv. Martina, kostel sv. Kateřiny, sv. Cecilie. Relikvie Sv. Kříže, cesty našeho Pána Ježíše Krista, cesty ke Vzkříšení. Oltáře zasvěcené novodobým mučedníkům, které oživí vědomí všech těch utrpení, která procházejí dějinami až do současnosti. Všechno, co vnímáte a co si uvědomujete v mysli, se v srdci mění v jednu modlitbu.

Pak milá pohlazení – kostel sv. Benedikta, kde v rozjímání na místě, na kte-

rém tento světec žil, najednou uslyšíte pěkně celou Flos Carmeli (zpívaná modlitba k P. M. Karmelské). Krásný je také historický rámec starého Říma, blízkost všech míst, kde žil a žije „tento svět“. Vedle sebe Palatin, Pantheon, Koloseum, Circus; Marmertinské vězení a hned vedle kostel sv. Martiny – jedné z křesťanských prvomučednic.

Jsou to střípky mozaiky, každý září svou barvou, spoluvytváří obraz. Jeho ústředním motivem je obnovené vědomí, na kom stojí Církev, kdo je Církev, kdo byli ti, kteří měli odvahu zřít se sami sebe, ztratit svůj život, aby ho našli. Nikdy v životě jsem nevnímala tak hluboký pocit přátelství všech svatých, po jejichž stopách jsme šly.

K čemu konkrétně tyto příběhy svatých inspirovaly tebe – poutníci z Česka, kde se žije v klidu, míru a blahobytu? Jak se tady u nás dá pro Krista „bojovat“?

Zvláštní, přes mír zbraní mě vůbec nenapadá, že žijeme v klidu. Je tak vzácné potkat člověka s opravdovým pokojem v srdci. Stejně tak je tomu i s blahobytem, který nás zdaleka nenaplnuje pocitem hojnosti, vždyť jsme tak chudobní, tak lační. A především, Kristus přeci bojuje pro nás (a ten boj už vybojoval), ne my pro Něho.

Mám jedinou inspiraci – žít tady a teď svá povolání: křesťanky (a karmelitanky), manželky, matky, sestry, přítelkyně, lékařky...

Nevím, jaké další role mi ještě život přinese, nebo odebere. Do zápisů z kongresu jsem si na konci jednoho dne - zmatená z toho, že vlastně ani nevím, co je kontemplace a modlitba a nerozumím svatým a už vůbec ne teologům - napsala: „Když je lámáno Tvé Tělo, i mě v něm lámeš a podáváš těm, kterým mě chceš podat.... A jdu dál s pokornou prosbou, abych

dokázala přijmout, být rozlámána... A celý den v bázni a chvění konám zcela nepatrné, s bázní a chvěním, abych dobře viděla a jemně se dotýkala. Nechci, aby cokoli přišlo nazmar, abych Tě přehlédla v jediném člověku. Moje kontemplace, Pane, je nechat se Tebou přijmout, proměnit, rozlámat a rozdat“. Moje inspirace je tedy jednoduchá a staronová: nástrojenství.

A k čemu inspiroval samotný kongres?

Jeho tématem byla „Formace karmelitánských laiků k apoštolátu“. Zazněly přednášky karmelitánských kněží i laiků („Povolání a poslání laiků v církvi a ve světě“, „Proměňující moc kontemplace“, „Bratrský a prorocký rozměr apoštolátu“, „Apoštolát karmelitánských laiků: cesta ke svatosti“ aj.), jejichž tématy jsme pak ve skupinkách diskutovali, hledali odpověď na jednotlivé otázky. Oslovilo mě zaujetí terciářů pro karmelitánské charisma a pro hledání své identity a poslání - tam, kde žijí a v podmínkách, ve kterých žijí (navzájem odlišně v Asii, Africe, Evropě). Jejich posláním bylo: s pohledem upřeným k Boží tváři hledat Boha v každém stvoření a v srdci každého člověka vidět jeho střed – Pána Ježíše. Jemu sloužit v pokoře a s radostí tam, kde ke mně dnes přichází, i v tom nejméně žádoucím. Jsem nesmírně vděčná za setkání s lidmi, kteří žijí stejnou spiritualitu v jiné mentalitě, odlišným způsobem (mně vzdáleným a neuchopitelným), na jiném místě a v jiných podmínkách, ale s pravdivostí, která tryská zevnitř.

Hlucho mě zasáhl zřetelný dotek toho, že pravdivost druhých je to, v čem je mohu poznávat – a v čem mohu skrze ně poznávat Pána Ježíše Krista, působení Božího Ducha. Jaksi jsem se hlouběji ponořila do vědomí, že neustálá vnitřní modlitba (rozhovor s Bohem) je v jistém slova smyslu vnitřní dispozice, kterou smíme my

křesťané zcela vědomě žít.

Ne být pasivně vystaveni neustálému Božímu promlouvání (jako jsou všichni lidé), ale zcela vědomě mu být disponováni, nést svým životem ono chvění: „Kdo jsi, poznávám Pravého?“.

Nesmírně silný zážitek bratrství a rodiny, vděčnosti všech účastníků za karmelitánské povolání mě naplnil velikou radostí a novým nadšením, povzbuzením, touhou žít plně každý okamžik života ve společenství s těmi, kteří jsou mi tak blízcí ve své vzdálenosti.

A jaké bylo setkání s Benediktem XVI.? Jen málo lidí se k němu dostane do takové blízkosti.

Audienční hala je veliká, vleze se do ní klidně i 7 500 lidí. Poutníci měli vyhrazená místa a zaujímali je v až neuvěřitelném tichu a klidu. Celá audience zcela přirozeně zapadla do tématu našeho kongresu, do celého obrazu z cesty. Svatý otec se právě vrátil z nelehké (nechci říct nebezpečné) apoštolské cesty do Libanonu. Audience byla zahájena čtením z 16 kapitoly Janova evangelia, následovala katecheze Svatého otce uvedená slovy: „Cesta byla vedena touhou zvěstovat pokoj“, jejím úkolem mj. Bylo předání Post-synodální apoštolské exhortace Ecclesia in Medio Oriente. Slova Svatého otce byla plná pokory a vděčnosti, plná naděje na budoucnost církve v zemích Blízkého východu, míst, kde žil Ježíš zabítý a vzkříšený pro naši spásu.

Benedikt XVI. vyslovil přesvědčení, že je společným úkolem upevnit život v Kristu modlitbou, zůstat ukotvení v evangeliu, společně putovat v Církvi. Vyzval k životu, který bude naplněním vítězství lásky nad nenávistí, odpuštění nad pomstou, jednoty nad rozdělením. Hovořil o svém setkání s místními křesťanskými obcemi i s představiteli muslimských náboženských obcí, o nutnosti dialogu

porozumění a spolupráce.

Hovořil také o setkání s mladými a o naději, která je do nich vložena: naději na život ve víře a důvěře v Krista, naději na otevřenost ideálům života, naději na odmítnutí násilí a války. S odkazem na závěrečnou mši sv. v Bejrútu pak zdůraznil výzvu žít víru a beze strachu ji dosvědčovat, nezbytnost sloužit spravedlnosti a pokoji, který se rodí z Boha. Vyzdvihl i poslání přinášet Evangelium všem bez rozdílu.

Pak už jen závěrečná požehnání jednotlivým skupinám poutníků, tak, jak byly představovány a osobní pozdravení a požehnání představitelům jednotlivých skupin.

Snad smím mluvit o vědomí jednoty, kdy se člověk na vlastní život dívá jaksi zvenku a vidí ho jako součást přesahujícího celku, kdy požehnání vyslovované nad tebou se dotýká všech, které znáš, které neseš ve svém srdci, ve své mysli.

Byla jsem tam na konci audience nemá. Moje mysl byla zcela prostoupená slovy Vyznání víry, vědomí nesmírného dosahu a tíže úkolu uchovat a předat pravost víry v tomto zmateném světě, tak jak nám byla Slovem zjevena. A přede mnou člověk nepatrný a mírný, člověk, ze kterého uprostřed velikého davu září pokoj – Pokoj Kristův.

Ptala se KLÁRA SCHICHOVÁ a KAROLÍNA PEROUTKOVÁ

Znak Vatikánu

Misijní banka ubožáků

V rámci nedávné letní farní dovolené ve Strašicích jsme měli možnost zúčastnit se přednášky manželů Pavla a Miriam Baldínských o jejich misijní činnosti v africké Tanzánii. Nedá mi to, abych se nepodělila o jejich životní příběh, který na mě, člověka zvyklého na pohodlí života ve střední Evropě, hluboce zapůsobil. A oslovil nejen nás dospělé, ale i všechny přítomné děti, které si uvědomily, v jakém luxusu vlastně žijí a jak je většina našich problémů malicherných.

K misijní činnosti v Africe se manželé Baldínští dostali přes italskou komunitu, se kterou se seznámili již v osmašedesátém roce. Po roce 89 vzniklo namísto ní sdružení Centro Mondialità Sviluppo Reciproco. Po byt v této komunitě je připravil na cestu do země, kterou jim Bůh vepsal do srdce. Naučili se mimo jiné základům svahilštiny, bez které by se v Africe neobešli a prošli zkouškami improvizace, která je v Africe snad ještě důležitější než znalost jazyka.

Pavel Baldínský vyjel počátkem devadesátých let do Afriky sám na zkoušku, záhy se k němu přidala i manželka a oba tak s občasnými přestávkami pro načerpání po-

třebných sil pomáhají Africe už dvacet let.

V roce 1998 založili Misijní banku ubožáků. Jejich působištěm je misijní stanice Allamano Avale v oblasti Mbozi West v africké Tanzánii. Oblast, kde děti v posledních letech dostávají od rodičů jména, která pro místní znamenají Naději a Lásku - Pavel a Miriam.

Hlavní náplní sdružení manželů Baldínských je hledání zdrojů pitné vody a hloubení i vrtání studní, vzdělávání sirotků, prevence a léčba nemocných, poskytování vzdělání a řemeslných dovedností mládeži. Usilují také o celkové zlepšení života a rozvoj morálních a etických hodnot. V souladu

s dobře známým „Nedávej hladovému rybu, ale nauč ho rybařit“ vyžadují aktivní zapojení místních obyvatel do všech výše zmíněných činností.

Nabízí se otázka, proč to všechno a tak dlouhou dobu dělají. Paní Miriam má podlomené zdraví po prodělané malárii a oba by si mohli užívat radosti s vnoučaty. Místo toho shánějí většinu roku peníze, které pak během tříměsíčního působení v Tanzánii proměňují ve studny, pomůcky pro děti do školy, oblečení, léky atd.

Aby to všechno zvládli, vědí, že nesmí plakat, když jim zemře v náručí dítě, na jehož záchranu by stačil lék, který je u nás běžně dostupný v lékárně, ale tamní matka prostě čekala, že se to možná zlepší a nevyhledala lékařskou pomoc.

Vědí, že musí místním trpělivě stále dokola vysvětlovat, že zdrojem mnoha nemocí je špatná voda, kterou pijí, že dětem nestačí jedno jídlo denně – kuříčnā kaše.

Hlavně však vědí, že za nic z toho nesmí nikoho odsuzovat, protože Pán

Ježíš si vybíral právě ty nejubožejší z ubohých. A vybral si i Pavla a Miriam, aby šli po téhle těžké cestě.

Mysleme na ně ve svých modlitbách! Více informací o Misijní bance ubožáků najdete na webových stránkách www.agapembu.cz Pokud byste chtěli jejich dílo finančně podpořit číslo účtu je u KB 19-1621380207/0100.

Organizací, které se zabývají pomocí Africe je jistě mnoho. Mně se na „Bance ubožáků“ líbí, že nevěnují takovou pozornost velkoleposti webových stránek, nákladnému marketingu, ale dávají přednost osobním setkáním spojeným s předáváním vlastních prožitků. Také, že se nad sebou nijak nedožívají, tak jako jsem to nad nimi právě udělala já. A nelze opomenout také fakt, že nemají nijak velké režijní náklady (oni dva s hrstkou dobrovolníků proměňují peníze v dobré dílo). Ať jim Bůh žehná!

PAVLA PŠENÍČKOVÁ

Oáza zve:

15. listopadu - **Miniškolička Vesmír** - dorazí k nám pán s České kosmické kance láře a kromě povídání o vesmíru doveze i skutečného Krtečka, který ve vesmíru byl. Děti čeká klasický program, pohádka o Krtečkovi a výtvarná dílnička.

6. prosince - **Mikulášská nadílka v MC**

13. prosince - **zdobení vánočního cukroví** v rámci Miniškoličky

Cesta za světlem sv. Martina

Dny se krátí, tmy přibývá, tak pojďme následovat světlo sv. Martina, patrona kovářů a řemeslníků. Sejdeme se v neděli 11. listopadu v 16.15 hod. na zámku v Mníšku pod Brdy. Vemte si s sebou zhasnuté lampióny, něco na jejich zapálení, teplé oblečení a pokud chcete tak buřtíka na oheň. V závěru cesty vás čeká oheň na ohřátí a na upečení buřtíků, teplý čaj, svatomartinské rohlíčky, chléb a na dospělé svařák. Předpokládaný konec na cvičáku v Řevnické ulici kolem 18.30 až 19 hod.

Těšíme se na vás, občanské sdružení Fabiánek